

Sygn. akt IV P 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karol Kwiatkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Krysiuk

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2016 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa **M. W. (1)**

przeciwko **J. J. prowadzącemu firmę pod nazwą Usługi (...) w S.**

o zwrot kosztów noclegów w podróży służbowej

I. Powództwo oddała.

II. Zasądza od powoda **M. W. (1)** na rzecz pozwanego **J. J. prowadzącego firmę pod nazwą Usługi (...) w S.** kwotę 1.817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

III. Nakazuje pobrać od powoda **M. W. (1)** na rzecz **Skarbu Państwa (Kasy Sądu Rejonowego w Suwałkach)** kwotę 319,70 zł (trzysta dziewiętnaście złotych 70/100) tytułem brakujących wydatków w sprawie.

SSR Karol Kwiatkowski

Sygn. akt IV.P. 62/15

UZASADNIENIE

M. W. (1) w pozwie wniesionym przeciwko J. J. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w S. domagał się zapłaty kwoty 30.000,00 złotych wraz odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w okresie dochodzenia niniejszego roszczenia był pracownikiem pozwanego zatrudnionym na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych w pełnym wymiarze czasu pracy. Dnia 01 sierpnia 2009 roku strony zawarły umowę o pracę na czas określony, obowiązującą od dnia 01 sierpnia 2009 r. do 31 grudnia 2012 r. W wyniku zawartych umów o pracę powód świadczył na rzecz pozwanego pracę zgodnie z postanowieniami umowy na terytorium Europy rozwojąc na zlecenie pracodawcy towary na terenie Europy. Pozwany nie zapewniał powodowi bezpłatnego noclegu, ani nie wypłacał należnego ryczałtu za nocleg z tytułu

odbywanych zagranicznych i krajowych podróży służbowych. Powód podczas podróży nocował w kabinie udostępnionego mu do świadczenia pracy samochodu ciężarowego. Miejsce do spania w kabinie samochodu ciężarowego nie stanowi zapewnienia pracownikowi należnego odpoczynku. Pojęcie bezpłatnego noclegu obejmuje bowiem szerszy zakres świadczeń niż tylko udostępnienie miejsca do spania. Powód nie otrzymywał również świadczeń tytułem diet za odbywane podróże służbowe. W celu polubownego zakończenia sporu powód dnia 29 stycznia 2015 r. wystosował do Sądu Rejonowego w Suwałkach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wnioszek o wezwanie do próby ugodowej w sprawie zapłaty na jego rzecz niewypłaconych ryczałtów za noclegi. W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 27 lutego 2015 r. pozwany odmówił wypłaty świadczenia podnosząc, iż powód otrzymywał ryczałty za noclegi przez cały okres stosunku pracy. Do dnia wniesienia pozwu powód nie otrzymał od pozwanego żadnych świadczeń tytułem ryczałtów za noclegi podczas odbywanych podróży służbowych. Roszczenie powoda stanowi należną mu wartość zwrotu kosztów za nocleg podczas odbywania podróży służbowych w transporcie krajowym i zagranicznym w okresie od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r. po przeliczeniu na złote polskie według średniego kursu walut ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, to jest kwota 30.000 złotych. Powód zastrzegł możliwość zmiany roszczenia z uwagi na fakt, że ustalił wysokość swojego roszczenia oraz ilość dni, w których nocował w poszczególnych krajach w oparciu o posiadane dokumenty. Podstawą prawną dla roszczeń powoda jest art. 77⁵ Kodeksu pracy w zw. z art. 21a Ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców. Pozwany nie posiada dokumentów na podstawie, których mógłby precyzyjnie określić ilość noclegów odbywanych w poszczególnych państwach. Z uwagi na fakt, że powód nie posiada rachunków za noclegi odbywane podczas podróży służbowych, pozwem dochodzi jedynie 25% limitu wskazanego w § 16 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Szczegółowy wykaz noclegów przypadających na każdy z miesięcy z uwzględnieniem poszczególnych krajów znany jest pozwanemu (k. 2-6). W piśmie z dnia 06 lipca 2015 r. pełnomocnik powoda podał, iż kwotę roszczenia zgłoszonego przez powoda stanowią koszty noclegu w podróży służbowe w kwotach: 2.500 zł za styczeń 2012 r., 2.500 zł za luty 2012 r., 2.500 zł za marzec 2012 r., 2.500 zł za kwiecień 2012 r., 2.500 zł za maj 2012 r., 2.500 zł za czerwiec 2012 r., 2.500 zł za lipiec 2012 r., 2.500 zł za sierpień 2012 r., 2.500 zł za wrzesień 2012 r., 2.500 zł za październik 2012 r., 2.500 zł za listopad 2012 r. i 2.500 zł za grudzień 2012 r. (k. 196).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 16 kwietnia 2015 r. w sprawie IV Np 13/15 Sąd Rejonowy w Suwałkach V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił powództwo w całości i rozstrzygnął o kosztach procesu (nakaz zapłaty, k. 14).

Pozwany w ustawowym terminie złożył sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 16 kwietnia 2015 r. zaskarżając go w całości i wniósł o jego uchylenie oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w niniejszej sprawie nakaz zapłaty nie powinien być wydany, gdyż zachodzi przesłanka z art. 499 § 1 pkt 2 kpc. Jeśli zważyć, że powód wysokość swego roszczenia określa tylko w przybliżeniu, a wnosząc o przeprowadzenie dowodu z dokumentu umowy o pracę załącza umowę na nazwisko inne niż nazwisko powoda oraz, że w odpowiedzi na zawiadanie do próby ugodowej pozwany wyraźnie oświadczył, że powód ryczałty noclegowe otrzymywał. Zgodnie z art. 291 § 1 Kodeksu pracy termin przedawnienia roszczeń wynosi 3 lata, zaś powództwo o należności z od stycznia do grudnia 2012 r. wytoczono nie wcześniej niż 1 kwietnia 2015 to jest w dacie umieszczonej na pozwie zatem roszczenie odnośnie stycznia, lutego i marca objęło już przedawnienie, którego nie przerwało zawiadanie do próby ugodowej ,gdyż powód do niej nie stawiał się na posiedzeniu Sądu w dniu 27.02.2015r. - w przeciwieństwie do pozwanego - nie był na nim obecny ani on ani pełnomocnik, co zdaniem pozwanego nie pozwala na zastosowanie art.123 §1 pkt 1 kodeksu cywilnego, gdyż absencja strony powodowej na posiedzeniu Sądu wyraźnie wskazuje, że nie dąży ona do zaspokojenia swoich roszczeń w trybie ugody, gdyż zawarcie jej bez udziału powoda nie było możliwe. Pozwany zaprzeczył twierdzeniom pozwu, jakoby powód nie otrzymywał

ryczałtu za noclegi. W przedsiębiorstwie pozwanego w okresie objętym pozwem i wcześniej oraz później obowiązuje prawidłowo ustanowiony regulamin wynagradzania, który określa też należności pracowników z tytułu podróży służbowych oraz zgodnie z art. 77⁵ Kodeksu Pracy wyłącza bezpośrednie stosowanie do stosunków prawnych między powodem „a jego pracownikami Rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Społecznej wydanych na mocy § 2 tego artykułu. W aktach osobowych powoda, M. W. (1) vel B. , znajduje się oświadczenie, że pracownik zapoznał się z regulaminem wynagradzania.

Sąd Pracy ustalił, co następuje:

M. W. (1) (uprzednio B. – decyzja o zmianie nazwiska Nr USC – (...)-35/09 – k. 10, części A akt osobowych powoda) w oparciu o kolejne umowy o pracę (ostania z dnia 01 czerwca 2014 r., k. 4, 9, 17 i 19 części B akt osobowych powoda) był od dnia 28 maja 2009 r. do dnia 24 maja 2013 r. i od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia 23 sierpnia 2014 r. zatrudniony przez J. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) w S. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Pierwsza z umów o pracę została rozwiązana za porozumieniem stron w dniu 24 maja 2013 r. (k. 2 części C akt osobowych powoda), zaś kolejna została rozwiązana za porozumieniem stron w dniu 23 sierpnia 2014 r. (k. 4 części C akt osobowych powoda).

Z tytułu wykonywania obowiązków służbowych w oparciu o umowę o pracę w okresie objętym powództwem M. W. (1) otrzymywał miesięczne wynagrodzenie w kwocie 1.1507,00 złotych brutto, na które składały się następujące kwoty brutto: 1.276,00 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego, 180,00 zł tytułem ryczałtu za pracę w godzinach nadliczbowych i 51,00 zł tytułem ryczałtu za pracę w porze nocnej oraz należności za podróż służbową, rozliczane zgodnie z przepisami określonymi w § 10 „Regulaminu wynagradzania” (k. 14 części B akt osobowych powoda) wypłacane jeden raz w 10-tym dniu miesiąca za miesiąc przepracowany w biurze zakładu pracy w formie pieniężnej do rąk pracownika lub przelewem na osobiste konto bankowe – na podstawie pisemnej zgody pracownika zgodnie z § 15 „Regulaminu wynagradzania pracowników” (k. 28).

Zgodnie z § 10 „Regulaminu wynagradzania” z dnia 15 czerwca 2008 r. pracownikom zatrudnionym przez pozwanego na podstawie art. 77⁵ § 3 i § 4 Kodeksu pracy za czas podróży służbowej w kraju i poza jego granicami przysługiwała dieta i inne należności według stawek ustalonych w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz – oddzielenie w czasie podróży poza granicami kraju” (k. 27). Z dniem 15 grudnia 2011 r. § 10 „Regulaminu wynagradzania pracowników” otrzymał brzmienie: „§ 10 pkt 1 pracownikowi za czas podróży służbowej w kraju przysługuje dieta w wysokości określonej w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej. Pkt 2 pracownikowi za czas podróży służbowej za granicą przysługuje dieta w wysokości połowy stawki określonej w Rozporządzeniu, o której mowa w punkcie 1. Pkt 3 koszty noclegów i ryczałty przysługują pracownikowi w wysokości ustanowionej dla poszczególnych krajów w Rozporządzeniu, o którym mowa w punkcie 1.” I w cytowanej treści wszedł w życie 01 stycznia 2012 r. (k. 30). M. W. (1) zapoznał się z Zakładowym Regulaminem Wynagradzania (k. 2 części B akt osobowych powoda). W odniesieniu do rozliczeń diet oraz ryczałtów krajowych i zagranicznych były one wykonywane w odniesieniu do miesięcznych okresów na formularzach, które zawierały w pierwszej części: opis trasy i okres, w którym była wykonana; ilość diet; ilość noclegów; przyznane diety; należny ryczałt za noclegi, tabelę kursów walut i datę rozliczenia, zaś w drugiej sumę kwot należnych do wypłaty z tytułu diet i ryczałtów krajowych i z tytułu diet i ryczałtów zagranicznych, której odbiór kwitował własnoręcznym podpisem pracownik. Tożsama procedura dotyczyła M. W. (1), który własnoręcznie pokwitował odbiór łącznie kwoty 54.484,15 złotych z tytułu diet i ryczałtów krajowych oraz zagranicznych (k. 31-32,43,50-51,62,71-72,85-86,101,106-107,120,129,138,147).

Sąd Pracy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Zgodnie z treścią art. 77² § 1 Kodeksu pracy pracodawca zatrudniający co najmniej 20 pracowników, nieobjętych zakładowym układem zbiorowym pracy ani ponadzakładowym układem zbiorowym pracy odpowiadającym wymaganiom określonym w § 3, ustala warunki wynagradzania za pracę w regulaminie wynagradzania. Paragraf 2 cytowanego przepisu stanowi, iż w regulaminie wynagradzania, o którym mowa w § 1, pracodawca może ustalić także inne świadczenia związane z pracą i zasady ich przyznawania, zaś paragraf 6 stanowi, iż Regulamin wynagradzania wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia podania go do wiadomości pracowników, w sposób przyjęty u danego pracodawcy.

Zgodnie z dyspozycją art. 77⁵ § 1 Kodeksu pracy, pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. Paragraf 2 cytowanego przepisu stanowi, iż Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki ustalania należności przysługujących pracownikowi, zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju. Rozporządzenie powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków, zaś paragraf 3 stanowi, iż

warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z paragrafem 5, w przypadku gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

Zgodnie z § 2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju z dnia 19 grudnia 2002 r. (Dz.U. Nr 236, poz. 1991 ze zm.), z tytułu podróży, odbywanej w terminie i w państwie określonym przez pracodawcę, pracownikowi przysługują: 1) diety; 2) zwrot kosztów: a) przejazdów i dojazdów, b) noclegów, c) innych wydatków, określonych przez pracodawcę odpowiednio do uzasadnionych potrzeb.

Jak wynika z dokumentów i argumentów przedstawionych przez powoda oraz argumentacji i dokumentów przedstawionych przez pozwanego wynika, iż materią sporu w niniejszej sprawie było ustalenie rzeczywistej kwoty należnej powodowi od pozwanego z tytułu ryczałtów za noclegi w podczas wyjazdów służbowych w kraju i zagranicą za okres od miesiąca stycznia 2012 r. do miesiąca grudnia 2012 r. oraz tego, czy należna kwota z wyżej wymienionego tytułu została powodowi wypłacona.

Zdaniem Sądu dowody zgromadzone w sprawie oraz okoliczności sprawy przemawiają za przyjęciem argumentacji pozwanego, który stwierdził, iż wpłacił powodowi wszystkie należne mu kwoty z tytułu diet i ryczałtów za nocleg za okres wskazany w pozwie to jest od dnia 01 stycznia 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. stosując przy tym właściwe stawki, jak też przepisy regulujące wysokość tych stawek.

W celu ustalenia rzeczywistej kwoty roszczenia Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu księgowości na okoliczność wyliczenia należności powoda M. W. (1) z tytułu roszczenia o zwrot noclegu w podróży służbowej z tytułu zatrudnienia u pozwanego J. J. w okresie od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r. włącznie. Na podstawie analizy dokumentów zebranych w aktach sprawy biegła ustaliła, iż koszty ryczałtu za nocleg od stycznia 2012 r. do grudnia 2012 r. wyniosły 23.521,62 zł, a nadto, że pozwany rozliczał delegacje, a powód kwitował kwotę do wypłaty (k. 231-235).

Zdaniem Sądu opinia biegłej sądowej z zakresu księgowości została sporządzona w sposób rzetelny i profesjonalny, po zapoznaniu się z pełną dokumentacją stanowiącą podstawę do dokonania zawartych w niej wyliczeń. Uwzględnia

również zasady doświadczenia zawodowego i prowadzonej praktyki stąd też stała się podstawą do ustalenia rzeczywistej kwoty roszczenia. W tym miejscu należy zauważyć, iż wyliczenia w niej zawarte nie były kwestionowane przez strony, zaś strona powodowa zakwestionowała jedynie fakt, iż powód wyliczoną kwotę od pozwanego otrzymał (k. 250). Ustalenia poczynione przez biegłą skutkowały ograniczeniem powództwa przez powoda do kwoty 23.521,62 zł (k. 258 v.).

Kluczową kwestią w niniejszej sprawie było w dalszej kolejności ustalenie, czy pozwany wypłacił na rzecz powoda należną mu kwotę z tytułu ryczałtu za nocleg, czy też nie zaspokoił roszczeń powoda w tym przedmiocie.

W toku postępowania strony przyjęły w tym przedmiocie dwa skrajnie różne stanowiska i przedstawiły na ich poparcie zarówno dowody w postaci dokumentów, jak też ze źródeł osobowych to jest świadków.

Powód w toku postępowania sądowego oświadczył, iż podpisywał rozliczenia dotyczące diet i ryczałtów za noclegi, ale nie otrzymywał kwot w nich wskazanych. Owych podpisów na rozliczeniach nie uznawał za pokwitowanie odbioru kwot, a jedynie za podpisanie rozliczenia, które jak twierdzi musiał podpisywać, bo grożono mu zwolnieniem z pracy. Otrzymywał od pozwanego jedynie 500 złotych, jako podstawę wynagrodzenia oraz 30 groszy za każdy przejechany kilometr i były to jedyne świadczenia pieniężne, które otrzymywał od powoda. Miesięcznie była to kwota rzędu od 4.500 do 5.000 złotych (protokół rozprawy skrócony z dn. 22.06.2015r., k. 177v.). Na poparcie twierdzeń powoda zeznawali świadkowie T. B., A. P. (protokół rozprawy skrócony z dn. 22.06.2015r., k. 177v.-179), który podali, iż pozwany rozliczał się z nimi w tożsamy sposób, jak z powodem, to jest wypłacał kwoty „tytułem podstawy” i „stawkę za przejechany kilometr”, a przy co miesięcznych rozliczeniach zmuszał do podpisywania rozliczeń, na których widniały kwoty, których w rzeczywistości nie otrzymywali, a niezłożenie podpisu mogło skutkować zwolnieniem lub odmową wypłaty wynagrodzenia. T. B. stwierdził, iż był świadkiem rozliczania wynagrodzenia powoda przez pracodawcę w opisany przez niego sposób, gdyż niejednokrotnie w biurze firmy odbierali razem należne im świadczenia. Świadczenie obecnie wytoczyli powództwo przeciwko pozwanemu, zaś powód M. W. (1) jest świadkiem w tych sprawach.

W opozycji do powyższych stanowisk pozostają twierdzenia pozwanego. Pozwany przesłuchany w charakterze strony zaprzeczył, aby realizował wypłaty wynagrodzeń powoda, jak też innych pracowników w sposób niezgodny z przepisami, a przede wszystkim temu, aby wypłacał z tego tytułu kwoty niższe niż te wskazane w dokumentach podpisywanych przez pracowników. Przedstawił, w jaki sposób wypłacał wynagrodzenia powodowi i jakie okoliczności skutkowały tym, iż zatrudnieni przez niego kierowcy, a w tym powód podczas noclegów w podróżach służbowych nie korzystali z hoteli i wyrażali chęć odebrania wynagrodzenia w gotówce, a nie przelewem bankowym. Zaprzeczył stosowaniu jakiegokolwiek przymusu lub gróźb w celu pozyskania podpisów pracowników pod dokumentami dotyczącymi obliczania i wypłat wynagrodzeń, na które składały się również diety i ryczałty za nocleg. Podał, iż najpierw wypłacał pracownikom kwoty z tytułu wynagrodzenia, a potem oni kwitowali ich odbiór (protokół rozprawy skrócony z dn. 30.12.2015r., k. 227-227v.). To stanowisko poparł w swoich zeznaniach świadek Z. Ż., który zajmował się w firmie pozwanego rozliczaniem delegacji kierowców i podał, iż nigdy nie był świadkiem tego, aby kierowcy protestowali przeciwko temu, że kwoty faktycznie przez nich otrzymane nie zgadzają się z tym wskazanymi w dokumentach, ani tego, że pozwany zmuszał ich do złożenia podpisu pod dokumentami. Zeznał, że wręcz przeciwnie kierowcy opuszczając pomieszczenia biurowe po odebraniu wynagrodzenia byli zadowoleni. Nie widział osobiście, jakie kwoty otrzymywali kierowcy, bo nie był obecny przy wypłatach (protokół rozprawy skrócony z dn. 4.09.2015r., k. 203v.204). Świadek A. M. nie była zatrudniona u pozwanego w okresie, którego dotyczy roszczenie, ale od 2013 roku zajmowała się rozliczaniem delegacji kierowców w firmie pozwanego przy pomocy programu komputerowego. Podobnie, jak świadek Z. Ż., w/w zaprzeczyła, aby pozwany zmuszał pracowników do podpisywania dokumentów. Świadek zeznała, iż przed ostatecznym sporządzeniem zestawień dotyczących diet i ryczałtów kierowcy byli proszeni o ich sprawdzenie oraz zgłoszenie ewentualnych uwag i poprawek, a przed wyjazdem w trasę otrzymywali od pracodawcy kwoty na niezbędne wydatki podczas podróży służbowych (protokół rozprawy skrócony z dn. 22.06.2015r., k. 179v.). Świadczenie M. W. (2) (protokół rozprawy skrócony z dn. 22.06.2015r., k. 179), S. A. (protokół rozprawy skrócony z dn. 04.09.2015r., k. 204-204v) H. K. (protokół rozprawy skrócony z dn. 04.09.2015r., k. 204v-205), J. M. (protokół rozprawy skrócony z dn. 04.09.2015r., k. 205-205v) i P. M. (protokół rozprawy skrócony z dn. 04.09.2015r., k. 205v.-206) są w większości przypadków wieloletnimi pracownikami

pozwanego, którzy nie potwierdzili okoliczności podanych przez powoda, a dotyczących niezgodności pomiędzy kwotami jakie w rzeczywistości otrzymywali kierowcy, a tymi jakie były wskazane w podpisywanych przez nich dokumentach. Zeznali, iż nie byli przymuszani do podpisywania jakichkolwiek dokumentów przez powoda i nie rościli do niego żadnych pretensji z tytułu rozliczeń w przedmiocie naliczania i wypłaty wynagrodzeń. Mało tego, w przypadku J. i P. M. postawa pracodawcy wobec pierwszego z nich skutkowała tym, iż zatrudnienie u pozwanego podjął ten drugi.

Analizując opisane wyżej dowody w postaci źródeł osobowych, Sąd wziął pod uwagę to, iż powód jak też zeznający na jego korzyść świadkowie są w sporze z pozwanym, który znajduje się już na etapie postępowania jurysdykcyjnego, zaś świadkowie zeznający na korzyść pozwanego pozostają z nim do chwili obecnej w stosunku zależności pracodawca – pracownik.

W tej sytuacji elementem niezbędnym do wnioskowania w kierunku rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazał się dowód z dokumentów, a mianowicie rozliczeń diet oraz ryczałtów krajowych i zagranicznych (k. 31-32, 43, 50-51, 62, 71-72, 85-86, 101, 106-107, 120, 129, 138, 147). Kluczowym elementem wskazanych dokumentów jest ich ostatnia część określona, jako „Kwoty do wypłaty”, a która kończy się zapisem: „Niniejszą delegację przedkładam i kwituję odbiór w/w kwot”, który to zapis w dwunastu przypadkach jest potwierdzony podpisem pozwanego w miejscu opisanym, jako: „podpis pracownika”. Podpisania tychże dokumentów po ich okazaniu na rozprawie powód nie kwestionował (k. 177v.).

Opisany wyżej dowód wskazuje jednoznacznie na fakt, iż powód otrzymał od pozwanego kwoty wskazane w rozliczeniach, a w tym te naliczone z tytułu ryczałtów za noclegi. Przeciwnie twierdzenia powoda w tym przedmiocie nie mogą się ostać i nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach, którym Sąd dał wiarę, jak też w zasadach logiki i doświadczenia życiowego. Trudno jest bowiem uznać za racjonalną i przyjętą przez powoda postawę, który miał wyrazić zgodę na poniesienie dwukrotnie szkody z tytułu nieuczciwego wypłacania mu należnych świadczeń przez powoda, po raz pierwszy poprzez otrzymanie zaniżonego wynagrodzenia, a po raz drugi przy odprowadzaniu podatku do kwoty, której w rzeczywistości nie otrzymał z tytułu wynagrodzenia. Dziwić też może swobodne podejście powoda do procesu tworzenia dokumentów i ich użycia w obrocie prawnym wyrażające się w tym, iż wielokrotnie podpisywał dokumenty, w których – jak sam stwierdził – poświadczal nieprawdę. Należy zwrócić uwagę, że dokumenty te nie miały charakteru czysto prywatnego i nie były sporządzane jedynie na użytek powoda, gdyż zawarte w nich dane stanowiły podstawę do działań prowadzonych przez organy kontrolne, podatkowe i inne, a tym samym być wykorzystywane w szeroko pojętym obrocie prawnym i dawać gwarancję rzetelności i pewności uczestnikom tego obrotu. W sprzeczności do twierdzeń powoda stoi też fakt ponownego podpisania umowy o pracę z pozwanym w dniu 01 czerwca 2014 r., bo ile podpisując poprzednią umowę w dniu 01 stycznia 2013 r. mógł spodziewać się, że pozwany rozliczy się z nim w przedmiocie zaległości z minionego okresu zatrudnienia, to w dniu 01 czerwca 2014 r. miał już pewność, iż to nie nastąpi, a jednak ponownie umowę o pracę podpisał z - jak twierdzi - nieuczciwym pracodawcą. Analiza rynku pracy w części dotyczącej usług transportowych, zarówno na terenie kraju jak też zagranicą, wskazuje na to, iż w tym sektorze panuje duża konkurencja pomiędzy podmiotami, w tym również w zakresie pozyskiwania pracowników. Podwód będąc pracownikiem z uprawnieniami kierowcy zawodowego w zakresie krajowego i międzynarodowego transportu – do pozyskania, których wymagane jest ukończenie kosztownych kursów i zdanie trudnych egzaminów teoretycznych i praktycznych – nie musiał godzić się – jak wskazał w pozwie przez okres co najmniej dwunastu miesięcy – na dyktat ze strony nieuczciwego pracodawcy, który miał łamać jego podstawowe prawa do wynagrodzenia za wykonaną pracę, a następnie ponownie u tego pracodawcy się zatrudnić w sytuacji, gdy był pracownikiem poszukiwanym na rynku pracy.

Obowiązek udowodnienia zasadności roszczenia, w tym przypadku istnienia po stronie pozwanej ważnego zobowiązania względem powoda obciąża zawsze stronę powodową co wynika z podstawowej zasady rozkładu ciężaru dowodu uregulowanej w art. 6 kc. Zgodnie z treścią tego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Powód, jako podmiot domagający się od pozwanej zapłaty, winien udowodnić zarówno istnienie zobowiązania pozwanego jak i jego wysokość.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż powód nie wykazał w sposób należyty istnienia po stronie pozwanej zobowiązania. Fakt istnienia takowego zobowiązania jest zatem oparty wyłącznie na twierdzeniach powoda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 „Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 kpc i art. 6 kc)”).

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo (pkt I wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o dyspozycję art. 98 §1 i § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tj. Dz.U. z 2013 r. poz. 490 ze zm. – stan prawny obowiązujący przed dniem 01.01.2016r.) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 złotych (pkt II wyroku).

Zważywszy na fakt, że pozwany przegrał proces w całości Sąd, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 113 ust. 1 w zw. z art. 97 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) obciążył go brakującymi wydatkami w sprawie w wysokości 319,70 zł. - wynagrodzenie biegłej z zakresu księgowości, którą to kwotę tymczasowo wypłacono z sum budżetowych Skarbu Państwa (pkt III wyroku).

SSR Karol Kwiatkowski